

Podivný dárek

Když stál Viky konečně nahoře na stráni, oběma klukům se ulevilo.

„Díky, Hugo!“ vydechl vděčně Viky. „To by byl průšvih! Kdybych se ve vodě vymáchal, tak to rodičům neutajím!“

„No,“ odpověděl Hugo rozpačitě a pokrčil rameny, „já myslím, že to na nás stejně praskne.“

Viky se na sebe podíval. Vůbec si neuvědomil, jak se při nešťastném pádu zmazal. Od hlavy po paty byl zmáčený a od hlíny. Na šatech i ve vlasech se mu zachytily traviny, a bahno měl dokonce i za ušima! Nejvíc to ovšem odnesla aktovka. Po ní Viky sjel dolů, takže mu chránila záda i svetr, ale teď byla k nepoznání. Vypadala jako hrouda bahna se dvěma popruhy.

„Páni!“ chytil se za hlavu Viky, když si sundal aktovku a uviděl, jak po pádu dopadla.

Zkusil z ní rukou setřít bahnitou vrstvu, ale jenom tím dokončil dílo zkázy. Potrhaný boční šev se rozpadl a z aktovky vykoukla čítanka. Za ní se hrnula ven písanka a pracovní sešit z matematiky.

„Člověče Hugo, máš pravdu, tohle neутajím,“ usoudil Viky sklesle. „Táta bude zuřit! A dostanu zaracha nejmíň na týden.“

Hugo mlčky a vážně přikývl. Potom pomohl Viktorovi alespoň zčásti setřít bahno z oděvu a oba kluci se schlíple vydali k domovu. Raci v říčce si oddychli, že už je nikdo neruší. Kluci přelezli zídku zámeckého parku. Rychle procházeli parkem, který býval touhle dobou obvykle prázdný. Tentokrát ale kousek od hlavní brány seděli na lavičce dva pánové. Vypadali, jako by se sem zatoulali z nějakého starého filmu. Na sobě měli tmavé kalhoty, černá saka a vázanky. Jeden z nich držel na klíně aktovku. Byla skoro úplně stejná jako ta, kterou Viky právě nešťastnou náhodou zničil. Kluci ze zvědavosti zpomalili chůzi.

„Podívej, bratře, ten chlapec potřebuje novou aktovku,“ poznamenal vyšší a hubenější z mužů, když uviděl kluky.

Ten, který měl aktovku na klíně, se na svého bratra maličko zamračil.

„Doufám, že nechceš naznačit, že bych mu měl tuhle aktovku dát? Víš přece, co dokáže!“

Vyšší muž pokrčil rameny: „Ano, ale hodila by se mu...“

„Dobře víš, k čemu to vede!“ nedal se druhý z bratrů. Pánové se na chvílku odmlčeli. Kluci se zastavili, když je zaslechli. Viky byl celý napnutý. Kdyby teď dostal novou, úplně stejnou aktovku a podařilo se mu vyčistit šaty, třeba by výlet k řece přece jen před rodiči zatajil.

„Podívej, hodila by se mu!“ držel se svého hubenější z bratrů. „Není to dobrý nápad. Znáš, jak to končí! Obávám se, že to ten chlapec nakonec odskáče,“ nedal se ten druhý.

„Otomare, prosím!“

Pán s aktovkou se zamyslel. Potom se podíval na Viktora.

„Pojď sem, chlapče,“ řekl.

Viky opatrně udělal krok dopředu. Dobře si pamatoval, že nemá mluvit s cizími lidmi. Jenomže ta mužova aktovka byla úplně stejná!

„Chtěl bys tuhle aktovku?“ zeptal se pán.

Viky horlivě přikývl.

Přikyvovat cizím lidem mu nikdo nezakázal.

„Dobrá, tak si ji nech. Ale zacházej s ní opatrně. Slibuješ?“
Viky opět přikývl.

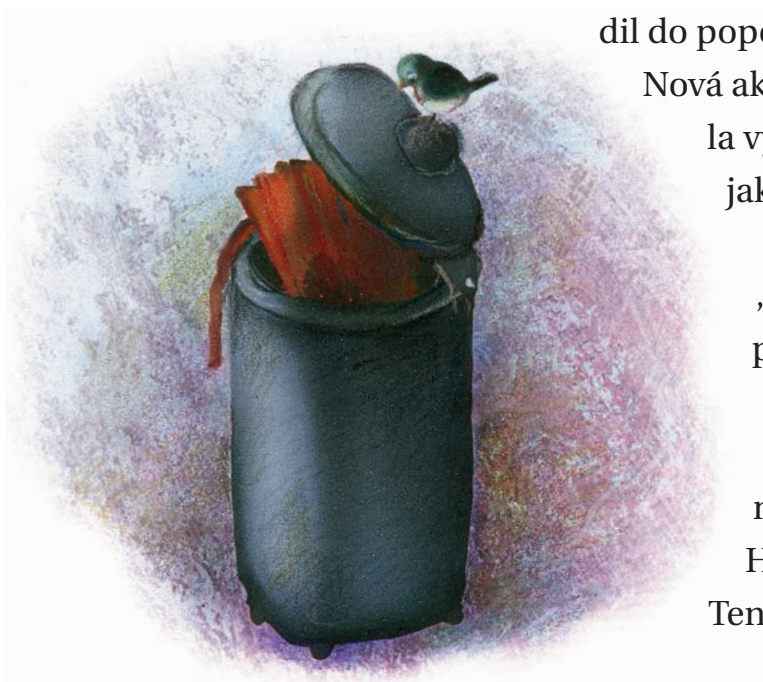
Pán mu podal aktovku. Viky ji rychle popadl a poděkoval, i když správně neměl mluvit s cizími lidmi. Měl pocit, že na děkování laskavému cizinci se zákaz nevztahuje.

„Na shledanou!“ pozdravili ještě oba kluci a hnali se k hlavní bráně.

Zastavili se až venku před bránou. Viktor si na lavičce přendal učení, penál, krabičku na svačinu a lahev na pití z rozpadající se aktovky do nové. Starou zabláčenou brašnu vyho-

dil do popelnice.

Nová aktovka vypadala výborně. Prostě jako nová. Viktor byl spokojený. „Jestli mi ségra pomůže zaprat šaty, nemuselo by to prasknout!“ oznámil Hugovi vítězně. Ten přikývl: „Člo-

věče, máš neuvěřitelné štěstí. Ale je to celé nějaké divné. Co tady ti chlapíci dělají? A proč jsou tak podivně oblečení? Viděl jsi je tu někdy? A proč s sebou dva dospělí pánové nosí školní aktovku?“

Viky pokrčil rameny: „Nikdy jsem je tu neviděl. A co tady dělají, je mi šumafuk. Hlavně že mám aktovku!“

Tvářil se spokojeně, ale v koutku duše v něm přesto hlodaly pochybnosti.

Cesta od zámeckého parku už netrvala dlouho a za pár minut byli oba kluci doma.

Viky se okamžitě svlékl ze špinavých šatů a začal si je v koupelně zapírat. Moc mu to nešlo, ještě nikdy v životě nic nepral. Ale snažil se. Když domů dorazila Bohdana, držely už jen ty nejodolnější skvrny.

„Ahoj, brácho, nepřeskočilo ti?“ vykulila oči, když viděla, co Viky dělá. „Ty něco pereš? A v ruce?“

„Ale... jsem se trochu umazal...“ objasnil neochotně Viky. Bohdana zpozorněla. Větrila neplechu.

„Odkdy si sám pereš, když se zmažeš?“ zeptala se podezřívavě.

„Ale... jsem uklouzl...“

„Kde?“